

руваха, че забравени останали; и, несмѣющи на баща ѝ да ся оплачатъ, крыяха въ сърдцето си черна-та скорбь, коя-то ги идеше.

Вечерь-та преди день-атъ въ кой-то Лопуловъ требаше да ги остави, они поискаха да ся простятъ съ него, за да не иматъ скорбность-та да присутствувать на отшествіе-то му: Излѣзоха отъ дома му вечерь-та на деветъ часа и отидоха си, имѣющи сердца-та си полны отъ вси-те скорбности, кои-то челоуѣцы-те можатъ да носятъ безъ да умратъ.

Като тѣ си отидоха, Лопуловъ и жена му много время плакаха за состояніе-то на двамата нхни пріятели, „Безъ сумнѣніе, говоряха, “ наша-та дщеря не ги е забравила, и може “ быть съ время она ще ги измолн: мы ще я “ подбудиме изново за тѣхъ да говори. „ Съ утѣшительны-те тыя мысли лѣгнаха да спятъ, на утрѣшний день рано да трагнать.

Едвамъ заспали бѣха, и ето че чуха яко на врата-та да хлопатъ; истый-атъ] скороходецъ, кой-то нмъ бѣше донелъ добра-та новина, понеже онъ исправникъ-атъ не бѣше намѣрилъ, до кого-то заповѣдь-та бѣше отправена, и понеже познаваше домъ-атъ нмъ, идяше съ